

har der atter et Bevis paa en vis Mistillid til den Faktor i den finanslovgivende Myndighed, som er tilstede i denne Sag. Det er derfor efter min Betragtning ikke ønskeligt, at man netop saa stærkt har urgeret, at Sagen bør ordnes ved Lov. Man har dernæst ment, at der skulde tilveiebringes en anden Ordning af denne Sag — det er Udtalelser, der ere fremkomne i det andet Thing —, og at det skulde opnaas igjennem dette Lovforslag. Med Hensyn dertil vil jeg kun sige dette, at det i Grunden forekommer mig at være besynderligt, at man i dette Lovforslag har villet give en endelig Ordning, naar man dog i dets § 3 har villet holde hele Fremtiden og Udviklingen aaben. Det forekommer mig, at man hensigtsmæssig kunde have indskrænket sig til denne sidste Paragraf, selv fra det Standpunkt, som Flertallet i Kommissionen og Landsthinget har indtaget; thi hvad Væsentligt er der i, at man lægger nogle af Statsmidlerne fra en særskilt Fond over til en andet, naar man anerkjender, at de begge fuldt ud tilhøre Staten; det forekommer mig at være uden videre Betydning. Hvad Magt ligger der paa, om man gjør det derved, at man lægger en Kapital fra det ene til det andet, eller at man lader det ene give et aarligt Tilskud til det andet? Det forekommer mig at være uden Betydning. Der er jo heller ikke noget Nyt deri, at man vil, at Statskassen skal give Tilskud; thi det har jo Statskassen gjort saa tid i Forveien. Naar der derimod staar i § 3, at, naar Universitetets Udgifter i noget Aar overskride dets Indtægter, dækkes Underskudet halvt af Statskassen, halvt af Kommunitetet, er der jo ikke udtalt Andet deri, end hvad der har været Tilfældet før; vi have jo hørt, at Kommunitetet alene har givet Tilskudet, vi have hørt, at Staten alene har givet Tilskudet, og vi have hørt, at baade Staten og Kommunitetet have givet Tilskud til Universitetet; men naar der er en Bestemmelse af den Art, at Underskudet i et enkelt Aar skulde dækkes andetsteds fra, var der jo opnaaet Alt, hvad man vilde, og raadet Bod paa det, man havde klaget over, navnlig at man har til visse Tider ladet Universitetet tære paa sin Formue udenfor de løbende Udgifter. Jeg skal derfor ikke negte, at det forekommer mig, at dette Lovforslag, hvis der endelig skal være en Lov, meget godt kunde indskrænkes til den sidste Paragraf. Dette Lovforslag foreligger jo imidlertid fra deres Side, som ere tilfredse med Universitetets nuværende Ordning i det Hele taget; de mene, at Alt ved Universitetet nu er, som det skal være, og at der ikke er nogen Grund til deri at søge nogen væsentlig Ændring. I den Bemærkning antager jeg ikke, at jeg staar ene, at det ingenlunde er Tilfældet, at Universitetets Forhold ere tilfredsbringende, og det er min Overbevisning, at de, der nære denne Anskuelse, ikke bør gaa ind paa at ordne de økonomiske Forhold, uden samtidig at faae de Reformere indførte ved Uni-

versitetet, som de attraa. Jeg har derfor troet, at den Ordning, der nu skulde fremkomme, maatte være en ren midlertidig og det af flere Grunde. For det Første forekommer det mig at være urigtigt, at man tager endelig Bestemmelse om en separat Fond under Kultusministeriet, uden samtidig at have undersøgt Forholdene paa alle de øvrige separate Fonds, og faae det gjort klart, om der er Anledning til at lade disse bestaa eller ikke; men dernæst ogsaa i en anden Henseende, nemlig den, jeg nylig antydede, at der ikke bør gives den nuværende Tilstand ved Universitetet en Støtte derigjennem, at det faaer sine økonomiske Forhold ordnede til sin Tilfredshed, uden at man gjør de Skridt, som ere nødvendige for at tilfredsstille Folkets og Landets Fordringer i det Hele, baade med Hensyn til Universitetets forskjellige Faktorens indbyrdes Forhold ligesom ogsaa med Hensyn til den Udbredelse af høiere Dannelse, som kunde tænkes fremmel for Exempel gjennem en høiere Anstalt, støttet til de samme Midler, paa et andet Sted i Landet. Der er mange Forhold her, der bør tages i Betragtning, naar man vil komme til en endelig Ordning. Derimod kan jeg ikke sige Andet, end at en midlertidig Ordning kunde være hensigtsmæssig i flere Retninger. Det kunde være, at man, naar man har faaet fuldstændige Oplysninger om Sagen, maaste kunde komme til det Resultat, at det vilde være rigtigst at lade visse separate Fonds bestaa; men saa kunde man jo ved den forskjellige Maade, hvorpaa man mulig vilde behandle de separate Fonds, komme til at forhindre en saadan endelig Ordning, som man fra dette Standpunkt kunde finde hensigtsmæssig. Jeg kunde altsaa fra mit Standpunkt ikke have Noget mod en midlertidig Ordning, men det forekommer mig, at det hensigtsmæssigste var, at man ordnede Sagen gjennem Finansloven, i Serdelshed efterat der andsteds er lagt saa stor Vægt paa, at det gøres ved Lov, fordi man deri faaer en Hindring for, at den finanslovgivende Myndighed kunde komme til at gjøre sig gjældende paa dette Omraade. Jo mere dette fra anden Side fremhæves, desto mere Grund er der for dem, der have den mofatte Anskuelse til ikke at gaa ind paa Ordningen ved Lov. Det er ganske vist, at ved de Overveielser, der have fundet Sted, er det blevet gjort klart, at, forsaavidt Universitetet skal vedblive at bestaa som separat Fond ved sine egne Midler, ere disse utilstrækkelige til for Liden at opfylde de til Universitetet stillede Fordringer, og jeg for min Part kan derfor ogsaa gaa med til at yde de Bidrag, som man ved en nøjagtig Overveielse har troet at maatte fordre, nemlig et Beløb af ca. 160,000 Kr. aarlig. Det tror jeg, der er god Grund til at gaa ind paa; men saaledes som Sagen nu har udviklet sig, tror jeg, det var hensigtsmæssigere, om vi afgjorde dette Spørgsmaal paa Finansloven, ligesom vi jo have været vant dertil i en Aar